

Piros

Az Atya nézte a hatalmas fákat, a gondozott virágágyásokat. A zöldellő domb tetején lévő soktornyos kastélyt, amit egy gróf épített a lányának, így mesélték. Manapság árva gyerekeknek adott otthont, annak idején neki is. De most nem a felnövekedésére gondolt, egy tizenhat évvel ezelőtti emlék, jutott eszébe, akkor látott egy feketehajú nőt szélvészént menekülni, csecsemőt piros pulóverbe bugyolálva az ajtónál hagyni. Ő vitte be a karjában, és Hajnal Piroskának nevezte el.

Búbajos kislány volt, mindenkit levett a lábáról. De, ha nem figyelték, hangját tiport, csigát taposott, légy szárnyát tépte. Koromfekete haja dús hullámokban ömlött a vállára, ez hercegnői megjelenést kölcsönzött neki. Ám kék szemében jéghideg fény villant. Ma volt a tizenhatodik születésnapja, eddig élhetett itt.

A főnökasszony, Etelka nővér, nagyon a szívében viselte Piroska sorsát, ezért kezébe vette azt. Barátnőjét, Matildot kérte, hogy fogadja örökbe.

Özvegy Mladoniczky Andrásné, Matild a város szélén lakott. Nagy kertjét nem győzte egyedül rendben tartani. Hátnál cseresznyefa, pázsit, elől rózsák. Az otthonból korábban kikerült Jani volt eddig a segítése, aki füvet nyírt, cseresznyét szedett, rózsát locsolt. De Matild egy lányra vágyott. Jani egyébként is egy különös figura volt, kistermetű, arcán éjjel-nappal furcsa grimasz honolt. Pedig a manószerű külső, érző, meleg szívet takart. Szeretett volna valakihez tartozni, otthonra vágyott.

Az igaz, amióta Jani idejárt, furcsa dolgok történtek. A kukába kukacos, bűdös ételmaradék került. Eltűnt néhány tányér, bögre. A balta sose volt a helyén. De Matild nem nézett utána. Pedig gondolhatott volna a szomszéd telken dolgozó építőmunkásokra is.

Beköltözött Piroska kevéske holmijával. Matild felajánlotta, vesz újat, vagy válasszon a szekrényből. A lány a szekrényből válogatott, majd bemutatót tarott, amin jól szórakoztak. Piroson, mert Matild így hívta, minden rongy mesésen állt. Piros mosolygott, de éberén figyelt, megszokta az otthonban, senkiben nem bízhat.

Ám Matild mama kemény nő volt, felvette a versenyt Piroskával. Oldalkocsis motorkerékpárral közlekedett, a spejzban pisztolyt őrzött a szárazbab között. Egy harcedzett titkosszolgálati megfigyelő és egy finom hölgy turmixa volt.

Ha Jani hallotta, hogy Piros Matild mamának szólítja, ökölbe szorult a keze.

Matild úgy vélte, a fiú máshol is talál munkát, neki Piros elég lesz. Az Atya, aki mindennapos vendég volt a háznál, egyszer felebaráti szeretettel megölelte a lányt. Piros megérezte, hogy acélos, kemény embert rejt a papi köpeny. És bár kislányomnak, kisfiamnak szólított minden gyereket, most furcsán csengett a hangja. Kevesen tudták róla, katonának készült, és szerelmi csalódás végett lett pap. Az is megfordult akkor a fejében, hogy végez a csábítóval. Hajnalonként futott, tornázott, hogy megőrizze jó erőnlétét, bár igyekezett titokban.

Matild minden nyáron kerti partit rendezett, és meghívta rokonait, ismerőseit. Pirossal íratta a meghívókat, közben mesélte, hogy ő volt a fekete bárány a családban. Nővérei, Magdus, Teri féltékenyek voltak rá, mert ők pártában maradtak. Teri fia, Tibi meg a házára pályázott, hiszen Matildnak nem volt gyereke. Vita lesz miattad is, de ne félj, megvédelek. Piros megjegyezte, nemcsak Janit kell szemmel tartania. Azért hagytam ott őket, mert mindenbe beleszóltak, folytatta Matild. Egy évben egyszer idecsődítettem és meghallgattam őket, de mindig azt tettem, amit akartam. Legtöbbször nagy veszekedésbe fulladt az egész összejövétel. Még jó, hogy régi barátaim mindig mellettem vannak, Etelka és az Atya is. Nagy sürgés forgás

kezdődött, Jani is Piros is hordta ki a pázsitra a kerti padokat, kecskelábú asztalokat, fonott fotelokat. Ezeket szerette Matild, nem a hideg műanyag kerti bútorokat. Sárga kockás abroszok, fehér tányérok, piros szalvéták. A néni abban lelte örömét, hogy minden színes volt. Tarka lámpionokat lógattak a kaputól a cseresznyefáig. Aztán jöttek a hidegtálak, pecsenyés, fasírtos tálcák. Friss házikenyér, minden asztalra limonádé, vörösbor. Érkeztek a vendégek, megtelt az udvar. A rokonok, ahogy Matild megjósolta, nagyon hamar szóváltásba keveredtek. A kert hamarosan sérelmek egymás fejéhez vagdosásának színtere lett. Hirtelen szél támadt, és éktelen nagy vihar csapott le a kertre. Dörgött, villámlott, és ömleni kezdett az eső. Az Atya előtt egy árny suhant el, akár Piros. Majd eltűnt a szeme elől.

A konyhából sikítás hallatszott. Ketten feküdtek véresen a kövön. Piros golyósúroltan, ájultan. Jani hátából konyhakés állt ki.

A rendőrök arra kérték a vendégeket, hogy ne hagyják el az épületet, ne nyúljanak semmihez. Mindenki bőrig ázott, át kellett öltözniük. Matild kinyitotta a gardróbját, onnan válogathattak száraz holmikát. A férje ruhájaiból is volt még bőven.

A társalgóban gyűltek össze. Beburkolóztak. Takarásban egy elégedett mosoly villant.

Matild és Etelka összesúgott. A gyilkos itt maradt a házban, s azóta is a mi ruháinkat hordja.